

V nesporném řízení nelze věc složenou na soudě vydati věřiteli, když ukladatel tomu odporuje a nesporný soudce nemůže rozhodovati o oprávněnosti ukladatelova odporu. Lhostejno, že odpor proti vydání podal právní nástupce ukladatele.

(Rozh. ze dne 30. září 1932, R I 325/32.)

Důlní společnost B. složila na soudě odškodné podle § 7 cís. nař. ze dne 16. října 1914, čís. 284 ř. zák. Návrh věřitelů, by jim byly uloženy peníze vydány, soud první stolice zamítl, ježto se skladatelka (její právní nástupkyně) vyslovila proti vydání. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil. Důvody: Složení peněz bylo na soud přijato, takže jde o složení podle § 1425 obč. zák. Soud má k žádosti věřitelů svoliti k vydání v nesporném řízení, neodporuje-li tomu dlužník (Krainz § 347). Odporuje-li však tomu dlužník, jakž jest tomu v souzeném případě, lze o vydání rozhodnouti jen pořadem práva (srov. čís. 4909 sb. n. s.). Jest vzítí zřetel i k tomu, že podle údaje rekurentů byl odškodňovací nález ze dne 23. října 1928 nejvyšším správním soudem zrušen, takže tu toho času vůbec není odškodňovacího nálezu. Z návrhu rekurentů plyne dále, že nejsou spokojeni se složenými penězi, takže jde o složení podle § 1425 obč. zák., ježto dluh nemůže býti zaplacen proto, ani věřitelé s nabízeným placením nejsou spokojeni. Zamítl proto soud první stolice právem návrh na vydání složených peněz, ježto dlužník s vydáním nesouhlasil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

I když peníze byly uloženy podle § 7 cís. nař. ze dne 16. října 1914, čís. 284 ř. zák., jest to složení na soudě v nesporném řízení, o němž platí předpisy § 1425 obč. zák. V nesporném řízení nelze však věc na soudě složenou vydati věřiteli, když ukladatel tomu odporuje, a nesporný soudce nemůže rozhodovati o oprávněnosti ukladatelova odporu. To se může státi jen ve sporu. Ustanovení § 6 odst. (2) zmíněného cís. nař. o vyloučení právního pořadu nevztahuje se na řízení o vydání náhrady na soudě složené. Nesejde ani na tom, že peníze uložila firma B, kdežto odpor proti vydání podala firma V., když, jak stěžovatelé sami uvedli, tato firma jest právní nástupkyní oné.

Čís. 11941.

Zvláštního soudního vyrozumění vymáhajícího věřitele o zrušení prodejového řízení movitostí není zapotřebí, byl-li vymáhající věřitel soudem vyzván k pojmenování kupce podle formuláře 276 s následky tam uvedenými a marně uplynula lhůta soudem mu daná.

Pojmenoval-li však vymáhající věřitel ve lhůtě kupce, pojmenovaný kupce se však k stanovenému prodeji z volné ruky nedostavil, měl exekuční soud, zrušivší pak prodejové řízení z úřadu, o zrušení vyrozuměti

i vymáhajícího věřitele. Neučinil-li tak, bylo na něm, by při napotomném rozvrhovém roku z úřadu přihlížel k nároku vymáhajícího věřitele na uspokojení z exekuční podstaty podle pořadí nabytých práv, byť i nárok vymáhajícího věřitele nebyl písemně ohlášen k rozvrhovému roku.

(Rozh. ze dne 30. září 1932, R I 726/32.)

V řízení o exekuci na svršky vymáhající věřitelka, firma U., byvši vyzvána soudem podle formuláře 276, by do čtrnácti dnů oznámila kupce, výzvě vyhověla a jmenovala kupce v osobě T-a. Prodej z volné ruky byl stanoven na den 4. ledna 1932, pojmenovaný kupec se však nedostavil. Exekuční soud zrušil prodejové řízení dne 7. ledna 1932 a dal příkaz kanceláři, by o tom vyrozuměla formulářem 160 vymáhající věřitelku a dlužníka. Toto usnesení bylo doručeno vymáhající věřitelce teprve dne 9. května 1932. Dne 17. března 1932 se konal rozvrhový rok, při němž nebyl vzat zřetel na pohledávku vymáhající věřitelky firmy U. Re k u r s n í s o u d přikázal firmě U. 907 Kč 79 h podle pořadí zabavení. D ů v o d y: V exekuční věci E 1665/31 firmy U. bylo sice prodejové řízení usnesením ze dne 7. ledna 1932 zrušeno, avšak usnesení to bylo doručeno zástupci této věřitelky až dne 9. května 1932, jak je zřejmo ze zpátečního lístku, tedy až po vydání napadeného rozvrhového usnesení, a proto měl prvý soud k pohledávce této věřitelky hledět podle § 285 ex. ř. z úřadu, byť i pohledávku svou k rozvrhovému jednání nebyla přihlásila.

N e j v y š š í s o u d vyhověl dovolacímu rekursu vymáhající věřitelky firmy S. potud, že přikázal firmě U. jen 497 Kč 58 h.

D ů v o d y:

Bylo by lze souhlasiti s názorem rekurentky, že není zapotřebí zvláštního soudního vyrozumění vymáhajícího věřitele o zrušení prodejového řízení movitostí, byl-li vymáhající věřitel soudem vyzván ku pojmenování kupce podle formuláře 276 s následky tam uvedenými a marně uplynula lhůta soudem mu daná, neboť tu vysloví soud zrušení prodeje podle §§ 200 čís. 3, 282 ex. ř. z úřadu a bylo by zbytečné uvědomiti vymáhajícího věřitele o důsledku předem mu již oznámeném. V souzeném případě byla vymáhající věřitelka firma U. soudem podle formuláře 276 vyzvána, by do čtrnácti dní oznámila kupce, firma výzvě vyhověla a kupce v osobě T-a pojmenovala, a byl prodej z volné ruky stanoven na 4. ledna 1932, pojmenovaný kupec se však nedostavil. Exekuční soud zrušil prodejové řízení dne 7. ledna 1932, dal i příkaz kanceláři, by vyrozuměla o tom formulářem 160 vymáhající věřitelku a dlužníka (§ 282, třetí odstavec ex. ř.), ale doklad o tom, že strany dostaly usnesení, ve spisech schází, a ze zpátečních lístků jest patrné, že jim bylo vyrozumění doručeno teprve dne 9. května 1932, tedy dávno po rozvrhovém roku, který se konal 17. března 1932. Vymáhající věřitelka tudíž před rozvrhovým rokem nevěděla, že prodejové řízení bylo z úřadu zrušeno, zrušení to sama nenavrhlá, a mohla proto právem očekávati, byť i písemně neohlásila své nároky k rozvrhovému roku, že

soud z úřadu podle § 285 ex. ř. přihlédne k jejímu nároku na uspokojení z exekuční podstaty podle pořadí nabytých práv. Podle třetího odstavce § 285 ex. ř. a podle výnosu ministerstva spravedlnosti ze dne 2. června 1914 čís. 43 min. věst. soud má k nárokům vymáhajícího věřitele při rozvrhu přihlížeti, podal-li věřitel, zrušivší prodejové řízení, přihlášku; úsudek z opaku nasvědčuje tomu, že soud musí hledět k nárokům oněch vymáhajících věřitelů, kteří prodejové řízení nezrušili (rozhodnutí čís. 5779 sb. n. s.). Nepřihlížel-li exekuční soud při rozvrhu k nároku věřitelky firmy U., právem si stěžovala, rekursní soud, vyhověv rekursu, správně posoudil věc, a neměl by dovolací rekurs úspěch, kdyby byl rekursní soud při výpočtu pohledávky U. hleděl k tomu, že věřitelka omezila původní pohledávku při výkonu zabavení na 250 Kč 80 h s přísl., ježto dlužník již dne 9. října 1931 zaplatil 400 Kč. Rekurentka bere v odpor napadené usnesení v celém rozsahu a stěžuje si proto, že byla přisouzena celá pohledávka firmě U., což jest vztahovati i na část, o niž věřitelka omezila svou pohledávku. Podle zásady § 233 ex. ř. bylo soudu dovolacím napravití přehlédnutí rekursního soudu a přisoudil tudíž firmě U. na místě původních 907 Kč 79 h správně jen 497 Kč 60 h.

Čís. 11942.

Směnky (zákon ze dne 13. prosince 1927, čís. 1 sb. z. a n. na rok 1928).

Právo k domicilování směnky přísluší zásadně výstavci směnky, avšak s jeho souhlasem může i jiný připojiti doložku domicilu. Použil-li remitent práva k domicilování směnek a vyplnil-li směnky domicilem a domiciliátem, nebyl oprávněn samovolně tuto doložku změnit. Souhlas výstavcův ke změně domicilu mohl se státi i mlčky. Pokud jest míti za to, že výstavce se změnou domicilu mlčky souhlasil.

(Rozh. ze dne 30. září 1932, Rv I 1148/32.)

Proti směnečným platebním příkazům proti výstavci směnek namítl žalovaný mimo jiné, že jeho závazek je neplatný, ježto měl směnky podepsati jako avalista a výstavcem měla býti žalobkyně; žalovaný prý podepsal směnky bez rukojemské doložky a je prý tudíž neplatný jeho závazek, že při podpisu směnek nebyl prý na nich domicil, domicil banky U. byl prý vsunut dodatečně bez srozumění žalovaného. Procesní soud první stolice ponechal směnečné platební příkazy v platnosti, mimo jiné z těchto důvodů: Soud zjišťuje, že žalovaný podepsal směnky jako výstavce, převedl je jako remitent indosamentem na žalobkyni, sám to také přiznává a byl k tomu podle zástupčí smlouvy proti žalobkyni povinován. Žalobkyně podle platebních podmínek byla oprávněna směnky podle libosti umístiti. Jak zjištěno, vyrozuměla žalobkyně dlužníka Sch-a o umístění směnek nejprve u banky P. a později o změně domiciliata na banku U., na niž sporné směnky byly přímo indosovány, a také žalovaný byl o tom zpraven, proti čemuž nečinil námitky. Ježto žalobkyně splnila ve smyslu §§ 37 a násl. sm. zák. povin-